

NØVN

Magnus Pauli Høgnesen

(Mixi) til minnis

Í mannsins sanna ljósið,
sum tað góða í ger,
vælmeintur og blíður,
øllum gott at bera í verð.

So kendur vart tú, góður,
av høgum og lágum,
ein sannur friðarmaður,
gubbi at øllum smáum.

Og tað at duga at taka til,
sum tikin úr leikum var,
hvør minnist ikki søgurnar,
skemtið, til látur nær og fjar.

So rennur tíðin her á fold,
vinir koma, vinir fara,
minnir rík at eiga her,
góð fyrí vini, vakurt at svara.

Ein bygdamynd nú farin er,
so tynnist Toftanesliðið,
alt gott í fylgið tær, góði,
hvíl granni og vinur í friði.

Takk vinur fyrí mangar góðar løtur saman.

Kartin Curlina

Ásbjørn Strøm til minnis

f. 06.12.1956; d. 13.03.2018

Ein lágvaksin maður úr Trongisvági, væl lýddur og væl hoyrdur, var okkara millum. Heilsan bilaði honum tey síðstu nógvu árin, men hann fekk hjálp at liva við hesum og gjørdi tað. Ásbjørn hoyrði tað, hann ikki sá, var hjartaligur, góðsligur og gávumildur.

Ásbjørn var eisini gávuríkur. Hansara tónahoyrn var tiltikin, spældi eftir "gehør", lýddi á og nam tónan á harmoniku, klaveri og kirkjuurgum. Hann stjórnaði kórum, spældi eggjandi harmonikutónar til felagssang og dans og spældi einsamallur ella saman við øðrum tey kendu skandinavisku lögini. Harmonikan var eitt tað fyrsta hann setti nógvan pening í. Hon var møbilprýði og dýrgripur hansara longu tíðliga í lestrarárunum, og var tað eisini enn, nú hann var illa mentur at fara undir hetta ljóðfarið.

Ásbjørn las lögfrøði, gjørdist lögfrøðingur, men tá hevði nýggja tøkkin fasinerað hann, elektronikkur, datufrøði, og leiðin bar tann vegin. Eins og í tónleiki er røringur dátufrøðini, sum ikki er bundin av strongum meginreglum og tungum siðaarvi. Hann undraðist sjálvur á, at lívið háttaði seg soleiðis hjá sær.

Á kórferð í Moskva hitti hann Ingu, sum eisini er ferm við ljóðfórum. Tey búsettust í Føroyum, hon undirvísti í tónleiki, hann eitt skifti á Elektron. Hann segði við einum brosi, at Føroyar vóru ov smáar hjá konuni úr Moskva. Tey fluttu niður og fingi seinna sonin í Keypmannahavn. Hann varð doyptur í Sundby kirkju á Amager, her tann lítla familjan, Inga, Ásbjørn, Jóhan og Alexander búleikaðust næstu mongu árin saman við sínum ljóðfórum, serstakliga klaveri og harmoniku, sum rørdi streingir í barnahjörtum.

Dagar og ár runnu í góðum grannalagi, sum var fegið um hesi fittu og fróðu tónleikahjúnini. Spakuliga komu veikleikarnir inn Ásbjørn, sjónin viknaði, nýrini maktaðu minni, og hjartað mátti fáa ábøtur. Men Ásbjørn var øll hesi 7-8 árin kortini til dystin fús, smílandi, stimbrandi og vónaði, at um stutta tíð fór at vera betri. Tá ið hann var í leikum, læt hann ikki á sær finnast, brosaði, spældi og sang.

Vit, sum koma saman ymsastaðni í Keypmannahavn, hava aftur og aftur lýtt á hansara harmoniku, sungði saman við honum og dansa. Hóskaði lagið seg betur til klaverið, flutti hann seg hagar, bað onkran murra lagið fyrí sær og spældi, ella hann bað onkran byrja sangin og tók undir við ljóðfórinum. Einku himpr. Tók hann sjálvur undir við sínum djúpa, málmunga suðuroyarmáli, gekk felagssangurin framúr væl og lokk-

aði tann næsta og tann næsta sangin fram.

Meðan Ásbjørn sat heima hjá sær sjálvum týsdagin 13. mars og dvaldist við sín kæra sang "Hulde engel, du min barndoms ven" hjá St. St. Blicher, er tað eins og tey síðstu orðini í sanginum gjørdust veruleiki: "Hør, jeg kalder, kom igen tilbage. Før mig til mit gamle Eden hen – eller til det ny du snart mig drage!" Eingilin bar Ásbjørn heim í nýggja staðin. - Tað byrjaði við dópi í Sundby kirkju fyrí nógvum árum síðani, og nú 20. mars fór Ásbjørn

haðani til hvíldar. Ein av sálmunum var "Tænk, når engang den tåge er forsvunden" og ein annar "Eg vil mínum Harra prisa", har 5. ørindi er gamla útróðrarørindið: "Nú leiti eg til tína náði og gevi meg tær í hond..."

Hugsi at tey í Føroyahúsinum, í felagnum Tvørábáturin og í mongum øðrum feløgum við takk og sorgblíðni minnast tær mongu góðu løturnar saman við Ásbjørni. Tað eyðkendi hann, at hann fegin vildi vera saman við øðrum í tónleiki, sangi og vertskapi. Ofta var bara háltalað orð, tá ið hann játtaði. Eitt stað, har hann gjørdi serstaka góðan mun, var á Sjúklingahotellinum til hugnakvøld. Tað var fragd at heinta hann og harmonikuna, hoyra hansara stimbrandi orð, síggja hann spæla og syngja saman við sjúklingum og avvarandi. Vegna Trivnaðarnevndina á hotellinum skal eg bera Ásbjørni hjartans takk fyrí tað, hann gav, og við samkenslu takka vit tykkum, sum eftir sita, fyrí alt tað, Ásbjørn var og gav okkum. Friður veri við minni hansara.

Martin

